

Landsrettens begrundelse og resultat

Skyldspørgsmålet

T1 er tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 144 ved i perioden fra den 23. januar 2012 til den 20. maj 2015 som afdelingschef i Rigspolitiet samtidig med, at hun varetog indgåelsen af aftaler med eksterne konsulenter for Rigspolitiet at have modtaget selvstændige konsulentopgaver fra T2, for hvis udførelse hun fik betalt 790.250 kr. inkl. moms.

T2 er tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 122 ved i perioden fra den 1. juli 2013 til den 20. maj 2015 i anledning af T1s varetagelse af aftaler med eksterne konsulenter for Rigspolitiet at have tildelt T1 selvstændige konsulentopgaver, for hvilke hun betalte T1 304.375 kr. inkl. moms.

Anklagemyndigheden har oplyst, at det skyldes forældelse, at gerningsperioden for så vidt angår tiltalen mod T2 er kortere end gerningsperioden for så vidt angår T1.

T1 blev ansat som afdelingschef for Rigspolitiets Koncernservice i 2011. T1 tog kort efter sin ansættelse initiativ til at antage T2 og dennes virksomhed A, som T1 kendte fra sin tidligere ansættelse i DR, til at udføre konsulentopgaver i forbindelse med en større omorganisering af Rigspolitiet, der var blevet pålagt at gennemføre store besparelser. T2 fakturerede via A i perioden 2011-2015 Rigspolitiet 8.545.341 kr. inkl. moms for forskellige konsulentopgaver. Landsretten lægger efter bevisførelsen til grund, at konsulentopgaverne i det væsentlige blev udført på foranledning af eller efter aftale med T1.

Det fremgår, at T2s virksomhed i samme periode overførte i alt 790.250 kr. til T1s virksomhed B. De tiltalte har samstemmende forklaret, at alle overførsler vedrører konsulentopgaver, som T1 udførte for T2 for et honorar på 1.000 kr. i timen.

Antagelsen af T2 til at udføre konsulentopgaver for Rigspolitiet skete uden forudgående udbud, og det fremgår, at Rigspolitiets anvendelse af T2 og andre eksterne konsulenter har været genstand for undersøgelse af Kammeradvokaten og PWC, herunder i forhold til spørgsmål om overholdelse af udbudsreglerne. Anklagemyndigheden har ikke gjort

gældende, at der har været noget at udsætte på de pågældende konsulentydelse i forhold til pris eller kvalitet, eller at udbudsreglerne har været overtrådt.

Der blev ikke udfærdiget en kontrakt for T1s arbejde for T2s virksomhed A, ligesom der kun i meget begrænset omfang er fremlagt mails, regnskaber eller anden skriftlig dokumentation, der belyser karakteren af det udførte arbejde. Der er alene fremlagt fakturaer for en del af arbejdet, idet de tiltalte har forklaret, at de resterende fakturaer ikke er i behold. Af de fremlagte fakturaer fremgår, at der har været tale om forskelligartede opgaver vedrørende navnlig bistand til T2s arbejde for forskellige teleselskaber. Der er i en række tilfælde fremlagt indbyrdes uoverensstemmende udgaver af fakturaer, og T1 og T2 har forklaret nærmere herom. Forklaringerne forekommer imidlertid mindre troværdige, også henset til de tiltaltes forklaringer om, at de alene havde en professionel relation. Den mangelfulde dokumentation og forklaringerne om de uoverensstemmende fakturaer udgør ikke i sig selv et til domfældelse i en straffesag tilstrækkeligt bevis for, at T1 ikke har udført arbejde i det oplyste omfang, men må indgå i den samlede vurdering, hvorefter arbejdet på en række punkter afveg fra sædvanlig bibeskæftigelse mod et passende vederlag.

Anklagemyndigheden har gjort gældende, at T1s timeløn på 1.000 kr. ikke var markedskonform. Anklagemyndigheden har ikke ført nærmere bevis herfor, men har henvist til en almindelig bedømmelse af arbejdets karakter, således som det fremgår af faktureringen og de afgivne forklaringer.

Forsvarerne har heroverfor gjort gældende, at anklagemyndigheden ikke har løftet sin bevisbyrde for, at timeprisen skulle have været for høj, og at T1 gennem sin uddannelse og arbejde utvivlsomt besad de nødvendige kompetencer.

Landsretten finder ikke grundlag for at anse en timebetaling på 1.000 kr. med tillæg af moms for en i sig selv usædvanlig honorering af kvalificerede arbejdsopgaver for en person med T1s uddannelsesmæssige og professionelle erfaring. Det må efter bevisførelsen om arbejdets karakter dog lægges til grund, at der var tale om mangeartede opgaver uden for T1s sædvanlige professionelle kompetenceområder, og hvorunder i hvert fald en del var trivielle og rutineprægede. De tiltalte har således forklaret, at T1 bl.a. bistod med forberedelse af T2s personalekurser og herunder foretog gennemlytning, transskribering og kommentering af udvalgte kundesamtaler, udarbejdede og pakkede kursusmapper og

planlagde et orienteringsløb. T2 har om opgaverne forklaret bl.a., at arbejdet var ensformigt og efter et skema. Henset hertil, og til at der var tale om en betydelig mængde opgaver over flere år, findes den skete honorering at indeholde et vist gaveelement.

Anklagemyndigheden har videre gjort gældende, at T1 ved at have tildelt T2 opgaver for Rigspolitiet samtidig med, at hun i hemmelighed har arbejdet for T2, hvorved de tiltalte har indgået i et gensidigt økonomisk ”forsørgelsesforhold” præget af personlige gentjenester, i sig selv må anses for at have modtaget en ”anden fordel” fra T2 i straffelovens §§ 122 og 144’s forstand.

Forsvarerne har heroverfor gjort gældende, at forholdet, om end civilretligt dadelværdigt i henhold til f.eks. ansættelsesretten, ikke konstituerer en strafbar ”anden fordel”. Der er ikke tale om en overtrædelse af straffeloven.

Landsretten bemærker for så vidt angår forståelsen af udtrykket ”anden fordel” i straffelovens § 122 og § 144, at udtrykket efter sin ordlyd er bredt og således ikke kun omfatter en økonomisk fordel, men også f.eks. tilsagn om personlige gentjenester (Forarbejderne til bestemmelsen i LSF 15 1999/1 side 33 og samme i Kommenteret Straffelov, Speciel del, 12. udg., 2022 ved Thomas Elholm m.fl., side 121 og 190), eller fremme af modtagerens interesser i ansættelsesmæssige eller organisatoriske sammenhænge (Forbrydelser og andre strafbare forhold ved Jørn Vestergaard 1. udg. 2009 side 71, 2. udg. 2013 side 71 og 3. udg. 2018, side 80).

Det centrale i bestemmelserne er at undgå risiko for, at uvedkommende hensyn, her i form af fordelene, får indflydelse på tjenestens udøvelse.

Efter de foreliggende registreringer af T1s arbejdstid hos Rigspolitiet må det lægges til grund, at T1 arbejdede langt ud over normal arbejdstid i sin stilling som afdelingsleder i Rigspolitiet – også selv om en sådan stilling i sig selv må antages at indebære betydeligt merarbejde. Den ekstreme arbejdsindsats støttes af forklaringerne fra hendes chefer, V1 og V2.

I sin stilling hos Rigspolitiet tjente T1 omkring 1 mio. kr. årligt. Hun har forklaret, at hun ikke manglede penge, men at hun accepterede at arbejde for T2, fordi hun fandt det

spændende og godt kunne tænke sig på et tidspunkt at blive selvstændig. Hendes timeløn blev – uden videre – fastsat af T2 til 1.000 kr.

Landsretten finder, at T1 ved, trods levering af en ekstrem arbejdsindsats i sin stilling hos Rigspolitiet, at acceptere arbejdet for T2, må have anset dette for attraktivt, således som hun også selv har forklaret, og at hun derved, uanset sin arbejdsindsats for T2, har modtaget ”en anden fordel”, og at hun må have indset dette. Landsretten bemærker vedrørende forsætsvurderingen, at T1 holdt sin forbindelse til T2 skjult for Rigspolitiet også på direkte forespørgsel, da pressen begyndte at skrive om sagen.

Landsretten bemærker endvidere, at T1 har forklaret, at T2 tilbød hende arbejdet, fordi T2 på grund af omfanget af sine egne arbejdsopgaver for bl.a. Rigspolitiet ikke længere egenhændigt kunne nå at varetage disse. I 2012, hvor T2 havde en meget høj indtjening fra Rigspolitiet, havde T1 også en høj indtjening hos T2, mens indtjeningen i 2013 til 2015, hvor T2 havde en mindre indtjening hos Rigspolitiet, ligeledes var på et lavere niveau. Dette understøtter, at der var en direkte sammenhæng mellem T2s fortsatte tildeling af opgaver for Rigspolitiet, som T1 havde en betydelig og reelt afgørende indflydelse på, og T1s arbejde for T2. Landsretten finder, at den løbende gensidige tildeling af arbejdsopgaver mellem de tiltalte i høj grad var egnet til at påvirke T1s uvildighed i sin tjenestevaretagelse i Rigspolitiet. Det er netop sådanne situationer §§ 122 og 144 skal modvirke.

Landsretten finder af disse grunde, at T1 er skyldig efter anklageskriftet. Det bemærkes i den forbindelse, at det anførte modtagne beløb indeholder moms, og at T1 har afregnet momsen til skattevæsenet. T1 har således gennem sin virksomhed, B, efter fradrag af momsen modtaget 632.200 kr.

Ved vurderingen af T2s forhold er det centrale, at hun i gerningsperioden har haft en ganske betydelig indtjening i sin konsulentvirksomhed på opgaver for Rigspolitiet, og at hun løbende tilbød T1, der i kraft af sin stilling hos Rigspolitiet som anført havde afgørende indflydelse på tildelingen af opgaver til hendes virksomhed, at arbejde for sig under betingelser, som må anses for fordelagtige for T1, herunder i et vist omfang med hensyn til timeprisen, og at hun må have indset dette.

Landsretten finder således, at T2 har tilbudt T1 arbejdet for at sikre en velvillig tjenstlig holdning og således en fortsat tildeling af opgaver for Rigspolitiet.

Landsretten finder af disse grunde, at T2 er skyldig efter anklageskriftet.

Strafudmåling

Straffen for T1 fastsættes efter straffelovens § 144 til fængsel i 8 måneder. Landsretten har herved lagt vægt på forholdets karakter og omfang, herunder at T1 var en højtstående embedsmand med vidtgående dispositionsbeføjelser, gerningstidens længde, og de involverede værdier, og i den forbindelse at det må lægges til grund, at T1 har ydet arbejde for de timer, hun har faktureret. Der er endvidere lagt vægt på, at anklagemyndigheden ikke har gjort gældende, at der har været noget at udsætte på de af T2 leverede konsulentytelser i forhold til pris eller kvalitet, eller at udbudsreglerne har været overtrådt.

Straffen for T2 fastsættes efter straffelovens § 122.

Fem voterende finder, at straffen skal udmåles til fængsel i 6 måneder. Disse voterende har herved lagt vægt på forholdets karakter og omfang, gerningsperiodens længde og de involverede værdier.

En voterende finder, at straffen skal udmåles til fængsel i 4 måneder. Denne voterende har, også henset til strafudmålingen for T1, tillagt den kortere gerningsperiode og de involverede værdier større betydning.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet, således at T2 straffes med fængsel i 6 måneder.

Overtrædelse af straffelovens § 122 og § 144 skal som udgangspunkt straffes med ubetinget fængsel.

Under hensyn til T1s personlige forhold, den tid, der er gået, siden de strafbare forhold blev begået, og sagsbehandlingstidens længde finder landsretten det undtagelsesvis forsvarligt i medfør af straffelovens § 58, stk. 1, at bestemme, at to måneder af straffen skal fuldbyrdes, mens dommen i øvrigt gøres betinget på vilkår som nedenfor bestemt.

Under hensyn til T2s personlige forhold, herunder hendes alder, den tid, der er gået, siden de strafbare forhold blev begået, og sagsbehandlingstidens længde finder landsretten det undtagelsesvis upåkrævet, at fængselsstraffen kommer til fuldbyrdelse. Fuldbyrdelsen udsættes derfor og bortfalder ved prøvetidens udløb i medfør af straffelovens § 56 som nedenfor bestemt.

Vedrørende konfiskationspåstanden bemærker landsretten, at anklagemyndigheden ikke har ført noget nærmere bevis for omfanget af den økonomiske fordel, som T1 har haft, når henses til det arbejde, som det må lægges til grund, at hun har ydet for T2.

Landsretten finder efter arbejdsopgavernes karakter, således som de er beskrevet i fakturaer, og efter de tiltaltes forklaringer, at der skønsmæssigt skal konfiskeres 150.000 kr. hos T1 som udbytte, jf. straffelovens § 75, stk. 1.